

"মৰমৰ সন্তানসকল – দেহী-অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰিলে স্মৃতিৰ বল জমা হ'ব, স্মৃতিৰ বলেৰে তোমালোকে গোটেই বিশ্বৰ ৰাজ্য ল'ব পাৰা"

প্ৰশ্ন: কোনটো কথা তোমালোক সন্তানসকলৰ সংকল্প বা সপোনতো নাছিল, যিটো এতিয়া প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) হৈছে?

উত্তৰ: তোমালোকৰ সংকল্প বা সপোনতো নাছিল যে আমি ভগৱানৰ পৰা ৰাজযোগ শিকি বিশ্বৰ মালিক হ'ম। ৰাজত্ব কৰিবৰ কাৰণে পঢ়িম। এতিয়া তোমালোকে অপাৰ আনন্দিত হোৱা যে সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ পৰা আমি শক্তি লৈ সত্যযুগী স্বৰাজ্য অধিকাৰী হওঁ।

ওঁম শান্তি। ইয়াত কন্যাসকল প্ৰেক্ষিচ (অভ্যাস) কৰিবলৈ বহে। বাস্তৱত ইয়াত সন্দলীত (গাদীত) তেওঁলোকক বহুৱাব লাগে যিসকল দেহী-অভিমানী হৈ পিতাৰ স্মৃতিত বহে। যদি স্মৃতিত নবহে তেন্তে টিচাৰ (শিক্ষক) বুলি ক'ব নোৱাৰে। স্মৃতিত শক্তি থাকে, জ্ঞানত শক্তি নাই। ইয়াক কোৱাই হয় 'স্মৃতিৰ বল'। 'যোগবল' শব্দটি সন্ধ্যাসীসকলৰ। পিতাই ডিফিকাল্ট (কঠিন) শব্দ ব্যৱহাৰ নকৰে। পিতাই কয় - সন্তানসকল এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰা। যেনেকৈ সৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে মাক-দেউতাকক স্মৰণ নকৰে জানো। সেয়াতো দেহধাৰী হয়। তোমালোক সন্তানসকল হৈছা বিচিত্ৰ। এই চিত্ৰ (শৰীৰ) তোমালোকে ইয়াত পোৱা। তোমালোক হৈছা বিচিত্ৰ দেশৰ নিবাসী। তাত চিত্ৰ নাথাকে। পোন প্ৰথমে এইটো দূট কৰিব লাগে যে আমিতো আত্মা হওঁ সেইবাবে পিতাই কয় - সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হোৱা, নিজকে আত্মা বুলি দূট কৰা। তোমালোক নিৰ্বাণ দেশৰ পৰা আহিছা। সেইখন তোমালোক সকলো আত্মাৰ ঘৰ। ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহা। পোন প্ৰথমে কোন আহে? এইটোও তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। জগতত কোনো নাই যাৰ এই জ্ঞান আছে। এতিয়া পিতাই কয় - শাস্ত্ৰ আদি যি কিছু পঢ়া সেই সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা। কৃষ্ণৰ মহিমা, অমুকৰ মহিমা কিমান কৰে। গান্ধীৰো কিমান মহিমা কৰে। যেন তেওঁ ৰামৰাজ্য স্থাপনা কৰি গ'ল। কিন্তু শিৱ ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়) আদি সনাতন ৰজা-ৰাণীৰ ৰাজ্যৰ যি নিয়ম আছিল, পিতাই ৰাজযোগ শিকাই ৰজা-ৰাণী কৰি তুলিলে, সেই ঈশ্বৰীয় ৰীতি-নীতিকো ওফৰাই পেলালে। ক'লে যে ৰাজত্ব নালাগে, আমাক প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজ্য লাগে। এতিয়া তাৰ কি গতি হ'ল! দুখেই দুখ, কাজিয়া-পেচাল কৰি থাকে। অনেক মত হৈ গ'ল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে শ্ৰীমত অনুসৰি ৰাজ্য লোৱা। তোমালোকৰ ইমান শক্তি থাকে যে তাত কোনো সৈন্য আদি নাথাকে। ভয়ৰ কোনো কথা নাই। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল, অদ্বৈত ৰাজ্য আছিল। দ্বৈত নাছিলেই যে তালি বাজিব (সংঘাত হ'ব)। তাক কোৱাই হয় - অদ্বৈত ৰাজ্য। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে। পুনৰ ৰাৱণৰ দ্বাৰা দ্বৈতৰ পৰা দৈত্য হৈ যায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি ভাৰতবাসী গোটেই বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ। তোমালোকে বিশ্বৰ ৰাজ্য কেৱল স্মৃতিৰ বলেৰে প্ৰাপ্ত কৰিছিল। এতিয়া পুনৰ প্ৰাপ্ত কৰি আছা। কল্পই-কল্পই পোৱা, কেৱল স্মৃতিৰ বলেৰে। পঢ়াতো বল আছে। যিদৰে বেৰিষ্টাৰ হ'লে বল থাকে নহয় জানো। সেয়া হৈছে পা-পইচাৰ বল। তোমালোকে যোগবলেৰে বিশ্বৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰা। সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ পৰা বল পোৱা যায়। তোমালোকে কোৱা- বাবা, আমি কল্পই-কল্পই আপোনাৰ পৰা সত্যযুগৰ স্বৰাজ্য লওঁ, পুনৰ হেৰুৱাওঁ, পুনৰ লওঁ। তোমালোকে গোটেই জ্ঞান পাইছা। এতিয়া আমি শ্ৰীমত অনুসৰি শ্ৰেষ্ঠ বিশ্বৰ ৰাজ্য লওঁ। বিশ্বও শ্ৰেষ্ঠ হৈ যায়। এই ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান তোমালোকৰ এতিয়া আছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো এইটো জ্ঞান নাথাকিব যে আমি ৰাজ্য কেনেকৈ লোৱা! ইয়াত তোমালোকে পঢ়া আকৌ গৈ ৰাজত্ব কৰা। কোনোবা ভাল চহকীৰ ঘৰত জন্ম ল'লে তেতিয়া এনেকৈ কোৱা নহয় জানো যে এওঁ পূৰ্বৰ জন্মত ভাল কাম কৰিছে, দান-পুণ্য কৰিছে। যেনেকুৱা কৰ্ম তেনেকুৱা জন্ম পোৱা যায়। এতিয়াতো এয়া হয়েই ৰাৱণৰ ৰাজ্য। ইয়াত যিয়েই কৰ্ম কৰে সেয়া বিকৰ্ম হৈ যায়। ছিৰি নামিবই লাগে। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ উচ্চতকৈ উচ্চ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকলেও ছিৰি নামিব লাগে। সত্যো, ৰজো, তমো অৱস্থাত আহিব লাগে। প্ৰত্যেক বস্তু নতুনৰ পৰা পুনৰ পুৰণি হয়। সেয়েহে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল অপাৰ আনন্দিত হোৱা উচিত। তোমালোকৰ সংকল্প বা সপোনতো এইটো নাছিল যে আমি বিশ্বৰ মালিক হওঁগৈ।

ভাৰতবাসীয়ে জানে যে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ গোটেই বিশ্বত ৰাজত্ব আছিল। পূজ্য আছিল পুনৰ পূজাৰী হৈ গৈছে। গায়নো কৰা হয় যে নিজেই পূজ্য, নিজেই পূজাৰী। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত এইটো থাকিব লাগে। এই নাটকখনতো বৰ ৰঙাৰফুল (আচৰিত)। কেনেকৈ আমি ৪৪ জন্ম লওঁ, সেইটো কোনেও নাজানে। শাস্ত্ৰত ৪৪ লাখ জন্ম লিখি দিয়ে। পিতাই

কয় - এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ মিছা কথা। ৰাৱণ ৰাজ্য নহয় জানো। ৰাম ৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য কেনেকৈ হয়, এইটো তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে অন্য কাৰো বুদ্ধিত নাই। ৰাৱণক প্ৰতি বছৰে জ্বলায়, তেন্তে শত্ৰু নহয় জানো। 5 বিকাৰ মনুষ্যৰ শত্ৰু হয়। ৰাৱণ কোন হয়, কিয় জ্বলায় - কোনেও নাজানে। যিসকলে নিজকে সংগমযুগী বুলি বুজে তেওঁলোকৰ স্মৃতিত থাকে যে এতিয়া আমি পুৰুষোত্তম হৈ আছোঁ। ভগৱানে আমাকৰাজ্যযোগ শিকাই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, ব্ৰহ্মাচাৰীৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তোলে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমাক উচ্চতকৈও উচ্চ নিৰাকাৰ ভগৱানে পঢ়ায়। কিমান অপাৰ আনন্দিত হোৱা উচিত। স্কুলত ষ্টুডেণ্টৰ (বিদ্যার্থীৰ) বুদ্ধিত থাকে যে আমি ষ্টুডেণ্ট। সেয়াতো হৈছে পঢ়াওঁতা কমন (গতানুগতিক; সাধাৰণ) শিক্ষক। ইয়াততো তোমালোকক ভগৱানে পঢ়ায়। যিহেতু পঢ়াৰ দ্বাৰা ইমান উচ্চ পদ পোৱা যায় তেন্তে কিমান ভালকৈ পঢ়িব লাগে। হওঁতে বহুত ইজি (সহজ) কেৱল ৰাতিপুৱা আধাঘণ্টা বা পঞ্চলিখ মিনিট পঢ়িব লাগে। গোটেই দিন ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদিত থাকোঁতে স্মৃতি পাহৰি যায় সেই কাৰণে ইয়াত ৰাতিপুৱা আহি স্মৃতিত বহে। কোৱা হয় যে বাবাক বহুত প্ৰেমৰে স্মৰণ কৰিবা - বাবা, আপুনি আমাক পঢ়াবলৈ আহিছে, এতিয়া আমি গম পাইছোঁ যে আপুনি 5 হাজাৰ বছৰৰ পাচত আহি পঢ়ায়। বাবাৰ ওচৰলৈ সন্তানসকল আহে তেতিয়া বাবাই সোধে যে আগতে কেতিয়াবা লগ পাইছানে? এনেকুৱা প্ৰশ্ন কোনো সাধু-সন্ন্যাসী আদিয়ে কেতিয়াও সুধিব নোৱাৰে। তাততো সংসংগত যিকোনো লোক গৈ বহে। বহুতকৈ দেখি সকলোৱে ভিতৰলৈ সোমাই যায়। তোমালোকেও এতিয়া বুজি পোৱা - আমি গীতা, ৰামায়ণ আদি কিমান আনন্দৰে গৈ শুনিছিলোঁ। একোৱে বুজি পোৱা নাছিলোঁ। সেয়া সকলো ভক্তিৰে আনন্দ। বহুত আনন্দত নাচি থাকে। কিন্তু পুনৰ অৱনমিত হৈ আহি থাকে। ভিন্ন ভিন্ন হঠযোগ আদি কৰে। স্বাস্থ্যৱান হৈ থাকিবলৈকে সকলোবোৰ কৰে। গতিকে পিতাই বুজায় - এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ ৰীতি-নীতি। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক কোনেও নাজানে। তেন্তে বাকী কি থাকিল। ৰচয়িতা ৰচনাক জানিলে তোমালোক কি হৈ যোৱা আৰু নজনাব কাৰণে তোমালোক কি হৈ গৈছা? তোমালোকে জানিলে চ'লভেণ্ট (চহকী) হৈ যোৱা, নাজানিলে সেই ভাৰতবাসীয়েই ইনচ'লভেণ্ট (কঙাল) হৈ গৈছে। মিছা কথা কৈ থাকে। সৃষ্টিত কি কি হৈ থাকে। কিমান পইচা, সোণ আদি লুটিনিয়! এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা - তাততো আমি সোণৰ মহল সাজিম। বেৰিষ্টাৰী আদি পঢ়িলে তেতিয়া অন্তৰত নাথাকে জানো যে মই এই পৰীক্ষা পাছ কৰি (উত্তীৰ্ণ হৈ) এইটো কৰিম, ঘৰ সাজিম। তোমালোকৰ বুদ্ধিত কিয় উদয় নহয় যে আমি স্বৰ্গৰ প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হ'বলৈ পঢ়ি আছোঁ। কিমান আনন্দিত হৈ থকা উচিত। কিন্তু বাহিৰলৈ গ'লে আনন্দ নাইকিয়া হৈ যায়। সৰু সৰু কন্যাসকলে এই জ্ঞানত ব্যস্ত হৈ যায়। সম্বন্ধীয় লোকে একো নুবুজে, কৈ দিয়ে যে যাদু হয়। এনেকৈ কয় যে আমি পঢ়িবলৈ নিদিওঁ। এনেকুৱা অৱস্থাত যেতিয়ালৈকে নাবালিকা হয় তেতিয়ালৈকে মা-পিতাৰ কথা মানিবলগীয়া হয়। আমি (বাবাই) ৰাখিব নোৱাৰোঁ। বহুত সংঘাত হৈ যায়। আৰম্ভণিত কিমান সংঘাত হৈছিল। কন্যাই কয় মই 18 বছৰীয়া হওঁ, পিতাই কয় নহয়, 16 বছৰীয়া, নাবালিকা হয়, কাজিয়া কৰি ধৰি লৈ গৈছিল। নাবালিকা মানেই পিতাৰ হুকুমমতে চলিব লাগে। প্ৰাপ্তবয়স্ক হ'লে যি বিচৰা সেয়াই কৰা। নিয়মো আছে নহয় জানো। বাবাই কয় - তোমালোক যেতিয়া পিতাৰ ওচৰলৈ আহা তেনে ক্ষেত্ৰত নিয়ম আছে যে নিজৰ লৌকিক পিতাৰ চাৰ্টিফিকেট (চিঠি) লৈ আহিবা। আকৌ মেনাৰ্চো (চাল-চলনো) চাবলগীয়া হয়। মেনাৰ্চ ঠিক নহ'লে তেন্তে উভতি যাব লাগিব। খেলতো এনেকুৱা হয়। ভালকৈ খেলিব নোৱাৰিলে তেতিয়া তেওঁক কোৱা হয় বাহিৰলৈ যোৱা। সন্মান হেৰুৱায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছোঁ। কল্পই কল্পই পিতা আহি আমাক মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী কৰি তোলে। মূল কথাই হৈছে পাৱন হোৱাৰ। বিকাৰৰ দ্বাৰা পতিত হৈছা। পিতাই কয় - কাম মহাশত্ৰু হয়। এই কাম বিকাৰে আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে। যিসকল ব্ৰাহ্মণ হ'ব তেওঁলোকেই পুনৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মত আহিব। ব্ৰাহ্মণসকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি থাকে। চাকিৰ পোহৰত চগা পোক কাষ চাপি আহে। কোনোবাতো জ্বলি মৰে, কোনোবাই পৰিক্ৰমা কৰি গুচি যায়। ইয়ালৈও আহিছে, কোনোবাতো একেবাৰে জাহ (উৎসৰ্গিত হৈ) যায়, কোনোবাই শুনি আকৌ গুচি যায়। আগতেতো তেজৰেও লিখি দিছিল - বাবা, মই আপোনাৰ হওঁ। তথাপিও মায়াই পৰাজিত কৰি দিয়ে। ইমানেই মায়াৰ যুদ্ধ চলে, ইয়াকে যুদ্ধক্ষেত্ৰ বুলি কোৱা হয়। এইটোও তোমালোকে বুজি পোৱা। পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰমৰ্ম বুজায়। চিত্ৰতো অনেক তৈয়াৰ কৰি দিছে নহয় জানো। নাৰদৰ দৃষ্টান্তও এই সময়ৰ। সকলোৱে কয় - মই লক্ষ্মী অথবা নাৰায়ণ হ'ম। পিতাই কয়- নিজৰ ভিতৰত চোৱা - মই লায়ক হওঁনে? মোৰ কোনো বিকাৰতো নাই? নাৰদ ভক্ততো সকলোৱে হোৱা নহয় জানো। এইটো এটা দৃষ্টান্ত লিখি দিছে।

ভক্তি মাৰ্গৰ লোকসকলে কয় - মই শ্ৰী লক্ষ্মীক বৰণ কৰিব পাৰিমনে? পিতাই কয় যে নোৱাৰিবা, যেতিয়া জ্ঞান শুনিবা তেতিয়াহে সংগতি পাব পাৰিবা। মই পতিত-পাৱনেই সকলোৰে সংগতি কৰোঁতা হওঁ। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে পিতাই আমাক ৰাৱণৰ ৰাজ্যৰ পৰা লিবাৰেট (মুক্ত) কৰি আছে। সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ (দৈহিক) যাত্ৰা। ভগৱানুবাচ - মনমনাভৱ (মনে মনে মোক স্মৰণ কৰা)। বচ, ইয়াত হাবাখুৰি থোৱাৰ কথা নাই। সেয়া সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ

ঠেকা-খুন্দা। আধাকল্প ব্ৰহ্মাৰ দিন, আধাকল্প ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি সকলো বি. কে. ৰ এতিয়া আধাকল্প দিন হ'ব। আমি সুখধামত থাকিম। তাত ভক্তি নাথাকিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি সকলোতকৈ চহকী হওঁগৈ, তেন্তে কিমান আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। তোমালোক সকলোৱে প্ৰথমে ৰাফু (থহটা) পাথৰ আছিল, এতিয়া পিতাই ধাৰ (তীক্ষ্ণ) কৰাই আছে। বাবা সোণাৰীও হয় নহয় জানো। ড়ামা অনুসৰি বাবাই ৰথো অনুভৱী লৈছে। গায়নো আছে যে গাঁৱৰ ল'ৰা। কৃষ্ণ গাঁৱৰ ল'ৰা কেনেকৈ হ'ব পাৰে। তেওঁতো সত্যযুগত আছিল। তেওঁকতো দোলনাত দোলায়। মুকুট পিন্ধায় আকৌ গাঁৱৰ ল'ৰা বুলি কিয় কয়? গাঁৱৰ ল'ৰা শ্যাম হ'ল। এতিয়া সুন্দৰ হ'বলৈ আহিছা। পিতাই জ্ঞানৰ দ্বাৰা ধাৰ (তীক্ষ্ণ) কৰাই আছে নহয় জানো। এই সত্যৰ সংগ কল্পই-কল্পই, কল্পত এবাৰেই পোৱা যায়। বাকী সকলো হৈছে মিছা সংগ সেই কাৰণে পিতাই কয় - হিয়েৰ নো ইভিল... (বেয়া কথা নুশুনিবা...) এনেকুৱা কথা নুশুনিবা য'ত মোৰ আৰু তোমালোকৰ গ্লানি কৰে।

যিসকল কুমাৰী জ্ঞানত আছে তেওঁলোকেতো ক'ব পাৰে যে পিতাৰ প্ৰপাৰ্টিত (সম্পত্তিত) আমাৰো অংশ আছে। কিয়নো মই সেই প্ৰপাৰ্টিৰে ভাৰতৰ সেৱাৰ অৰ্থে চেণ্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ) নোখোলাঁ। কন্যাদানতো দিবই লাগিব। সেই অংশ মোক দি দিয়া মই চেণ্টাৰ খুলিম। বহুতৰে কল্যাণ হ'ব। এনেকুৱা যুক্তি ৰচিব লাগে। এয়া হৈছে তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় মিশ্বন (অভিযান)। তোমালোকে পাথৰ (অপৰিত্ৰ) বুদ্ধিক পাৰস (পবিত্ৰ) বুদ্ধিৰ কৰি তোলা। যিসকল আমাৰ ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁলোক আহিব। একেখন ঘৰতে যিসকল দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ ফুল হয় তেওঁলোক ওলাই আহিব। বাকীসকল নাহিব। পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয় নহয় জানো। পিতাই সকলো আত্মাক পাৱন কৰি সকলোকে লৈ যায় সেই কাৰণে বাবাই বুজাইছিল - সংগমৰ চিত্ৰলৈ লৈ যোৱা। এইফালে কলিয়ুগ, সেইফালে আছে সত্যযুগ। সত্যযুগত থাকে দেৱতাসকল আৰু কলিয়ুগত থাকে অসুৰ। ইয়াক কোৱা হয় পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। পিতাইহে পুৰুষোত্তম কৰি তোলে। যিয়ে পঢ়িব তেওঁলোক সত্যযুগত আহিব, বাকী সকলো মুক্তিধামত ওচি যাব। পুনৰ নিজ-নিজ সময়ত আহিব। এই গোলকৰ (সৃষ্টি চক্ৰৰ) চিত্ৰখন বৰ ভাল। সন্তানসকলৰ ছাৰ্ভিচৰ (সেৱা কৰাৰ) চখ থাকিব লাগে। আমি এনেকুৱা-এনেকুৱা ছাৰ্ভিচ কৰি, গৰিবসকলক উদ্ধাৰ কৰি তেওঁলোকক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিম। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) নিজেই নিজক চাব লাগে যে মই শ্ৰী লক্ষ্মী, শ্ৰী নাৰায়ণৰ সমান হ'বলৈ সক্ষম হওঁনে? মোৰ মাজত কোনো বিকাৰতো নাই? পৰিক্ৰমা কৰি যোৱা 'চগা পোক' হওঁ নে জাহ যাওঁতা (উৎসৰ্গিত হওঁতা) হওঁ। এনেকুৱা মেনাৰ্চতো (চাল-চলনতো) নাই যিয়ে পিতাৰ সন্মান হানি কৰে।

(2) অপাৰ আনন্দত থাকিবলৈ ৰাতিপুৱা প্ৰেমেৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু পাঠ পঢ়িব লাগে। ভগৱানে আমাক পঢ়াই পুৰুষোত্তম কৰি আছে, আমি সংগমযুগী হওঁ, এইটো নিচাত থাকিব লাগে।

বৰদান: আত্মিক শক্তিক প্ৰতিটো কৰ্মত যুজ (ব্যৱহাৰ) কৰোঁতা যুক্তিযুক্ত জীৱনমুক্ত হোৱা
এই ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্বই হৈছে আত্মিকতা। আত্মিকতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰাহে নিজক অথবা সকলোকে পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰা। এইটো শক্তিৰে অনেক প্ৰকাৰৰ পাৰ্থিৱ বন্ধনৰ পৰা মুক্তি পোৱা যায়। কিন্তু যুক্তিযুক্ত হৈ প্ৰতিটো কৰ্মত টিলা হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে, আত্মিক শক্তিক যুজ (ব্যৱহাৰ) কৰা। মন, বচন আৰু কৰ্ম তিনিওটাতে যুগপৎভাৱে (একেলগে) আত্মিকতাৰ শক্তিৰ অনুভৱ হওঁক। যিসকল তিনিওটাতে যুক্তিযুক্ত হয় তেওঁলোকেই জীৱনমুক্ত হয়।

শ্লোগান: সত্যতাৰ বিশেষত্বৰ দ্বাৰা আনন্দ আৰু শক্তিৰ অনুভূতি কৰি গৈ থাকা।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!